

Benim Can Yoldaşım Doğu Öyküleri 1

– Numan KURT · 05 Aralık 2012

BENİM CAN YOLDAŞIM (Doğu öyküleri 1)

"Sayın dinleyiciler şimdi istek türkülere geçiyoruz. Muazzez Türüng'den dinleyeceğiniz bu türküyü Ankara'dan Zeynep, üniversitedeki nişanlısı; Yozgat'tan Mehmet Ali, askerdeki arkadaşları için istemişler."

O küçük transistörlü Kondor radyodan Muazzez Türüng'ün sesi yayılıyor köyün içine:

"Mektebin bacaları

Ders verir hocaları

Vay lele vay vay...."

Sonra sırayı Ahmet Sezgin alıyor:

"Bük dibinde yatarım

Beşli martin atarım..."

Coştukça coşuyor Vatandaş'ın Bekir'in Kondor marka radyosu. Daha on altı- onyediy yaşlarında bir gençken kafama koyuyorum. "Ben de bir gün maaşa geçersen bu radyodan alacağım." diyorum. Köyün tüm gençleri arasında Bekir'in bir Polis Radyosu'ndan, bir Mamak Radyosu'ndan türküler dinleten bu radyosu çok meşhur.

.....

Gece yarısı bir gürültüyle uyanıyorum korku içinde. Hemen yere bakıyorum, benim Kondor radyo yerde. Telaşla doğrulup elime alıyorum radyoyu. Öndeki cam kırılmış, yarısı parçalanmış yerde, yarısı çatlamış; ama yere düşmemiş. Karton üzerindeki ibre sağa yatmış. "Allah kahretsin! Ben daha bugün aldım bu radyoyu." diyorum. Ses düğmesini hızla çevirince radyonun çalıştığını duyuyorum.

Yıllar önce "Benim de bir Kondor radyom olacak." hayalimi o gün aldığım radyoyla gerçekleştirmiştim. 1972 yılı ekim ayının sonuna doğru atandığım Muş-Bulanık- Karaağıl Ortaokulu'nda ilk maaşımı, kararname geciktiği için ocak ayının başında alabilmişim. İlçeye karlı dağların eteğinde kızakla ilk gidişimde birikmiş maaşımı alınca tek cadde üzerindeki dükkânlardan birine girmiş, orada Kondor marka radyonun bulunmasına da çok sevinmişim. Bin yüz lira aylık alırken bu radyoya yedi yüz lira vererek aldım. Tek müdür, tek mühürlü okulumdaki odama akşam dönünce sobaya tezeği doldurdum. Hani Bedri Rahmi "Tezek" adlı kitabında anlatıyor ya. Memur, istatistik için gönderilen "İlinizdeki kış yakıtları nedir?" sorusuna ilin birinde hep "Tezek" yanıtı gelince bir yazıyla tekrar sormuş: "Tezek nedir?" diye. Kısa sürede cevabını yazmışlar: "Tezek b.ktur, kalorisi yoktur." Ömründe tezek nedir bilmeyen memur da bu işe çok şaşırılmış. İşte benim sobaya doldurduğum tezek de birden "gür gür" yanar, soba bir kızarır. Daha bir saat bile geçmeden odanın içi buz gibi olur. O gün de her zamanki gibi paltomla uzanmışım yatağa. Hevesle, mutlulukla dinlediğim radyom da göğsümün üstündeydi. Günün verdiği yorgunlukla uyuşakalınca da güzelim radyom gecenin bir vaktinde küüt yerde.

Camının yarısı kırık, ibresi eğik Kondor radyom, Bekir'in radyosu kadar olmasa da Polis, Mamak Radyolarını çekmese de bana aylarca Ankara Radyosu'ndan, Diyarbakır Radyosu'ndan türküler, şarkılar söyledi. Yurdundan haberler verdi . Her Pazartesi akşamı saat 21.00'da "Mikrofonda Tiyatro"yu dinletti. Siz bilir misiniz yerde karın bir metreyi aştığı, geceleri "Kurtlar basar!" diye dışarıya çıkamadığımız, suyu kışın donan Murat ırmağı kenarındaki Karaağıl'da akşam karanlık çökünce gaz lâmbası ışığında, küçücük, soğuk bir odada Ali Ekber Çiçek'ten "Mektup selam söyle benden sılaya/ Söyle benim için de eller ağlasın" türküsünün verdiği hüznü. Ne kadar da üzülmüştüm 21 Mart 1973'te akşam haberlerinde duyunca Âşık Veysel'in öldüğünü.

Benim Kondor radyom daha yıllarca çaldı, bana arkadaş oldu. Sonra bir gün yine bir yere mi düşürdük ne yaptık şimdi hatırlayamıyorum onun da sesi kesildi. Maaşımın yarıdan çoğunu vererek aldığım bu can yoldaşımı anımsadıkça eşyaların da bir dili olduğu, dostluğu olduğu düşüncesine ben de katılırım.

.....
Kırk öğrencim var okulda
Öğrenmeye aç
Çoğu tek caddeli ilçesini bile
Görmemiş
Konuşurken, öğretirken sessiz saygılı
Gözüme bakan
Tezek kokan
Giysileriyle, yoksulluklarıyla
Yürek yakan
Duvardaki kara tahtamız kontraplaktan
Yumurta sarısı, isle boyanmış,
Koca mıhlarla çakılmış
İkide bir tak diye yerinden atan
Özledim ben sizleri
On beş yaşında ortaokula başlamış Ferzende
Deniz gözlü Sonay
İlk göz ağrılarım
Ne de çalışkan çocuklardınız
O kırık Türkçenizle
.....

Yirmi bir yaşında çiçeği burnunda bir öğretmenim. Bu dizelerde anlatmaya çalıştıklarım da benim ilk öğrencilerim. Haftada bir gelip sorarlardı: "Öğretmenim yıkanacak çamaşırınız var mı?" diye. Başkalarına yük olmayı hiç sevmem. Oysa onlar öğretmenlerinin çamaşırlarını eve götürüp yıkatmaktan bile mutluluk duyarlardı. Bir onlar bir de Kondor radyom kaldı aklımda o dağları karlı Karaağıl'da.